

Maximilián I. Mexický a jeho hrdinská smrť v Mexiku

Branislav Krasnovský

16. októbra 2024 ✝ História

Pri predstavovaní katolíckych vojakov a dôstojníkov, ktorí žili hlbokú katolícku vieru dnes s hlbokým bôľom v srdci načas opúšťam moje obľúbené 16. a 17. storočie, pretože nechcem našich čitateľov zaplaviť len historickými príbehmi z tohto vrcholného obdobia ľudských dejín, v ktorom bola katolícka Cirkev živá, zdravá a plná pravoverného elánu, pretože sa od nej nakoniec oddelilo to, čo bolo reformačne hnilé a degenerované (to, čo sa počas reformácie udialo pripomínalo vyčistenie nechutného abscesu, ktorého obsah doslova vystrekol z rany. Vyčistená rana sa následne zahojila a jed prestal trápiť organizmus, ktorý sa začal rýchlo uzdravovať). A na zdravom základe, zbavenom jedu potom vyrástol nádherný strom živej katolíckej viery, ktorý rodil nádherné plody až takmer do polovice 20. storočia.

Cesare Dell'Acqua, *Mexická delegácia ponúka Maximiliánovi Rakúskemu mexický trón*

zdroj: wikimedia commons

Situácia sa v polovici 20. storočia žiaľ začala meniť a dnes sa opäť začíname približovať k bodu, v ktorom sa rovnako bude musieť od zdravého stromu katolíckej viery oddeliť to, čo je hnilé a degenerované. Rovnako ako verní katolícki cirkevní hodnostári, kňazi i veriaci v 16. storočí, aj my vieme, že k tomuto oddeleniu určite príde, pretože Bohu nie je nič nemožné. V 16. storočí už bola katolícka Cirkev veľmi ovplyvnená rôznymi bludmi a kreatúrami, milostivý Boh si však spôsob ako vyčistiť Augiášov chliev našiel (darmo v 16. storočí pribúdali rôzni čudní a poplatní kardináli) a nakoniec výsledok v podobe Tridentského koncilu naozaj potešil.

To isté sa udeje aj dnes, pretože máme prísľub, že katolícku Cirkev ani brány pekelné nepremôžu, presne podľa Evanjelia Matúša (Mt 16,18): 18 A ja ti hovorím: Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu.

Takže sa nemusíme veľmi zaoberať teologickým vanutím a táraním progresívcov a liberálov v Cirkvi, nechajme ich pokojne po argentínsky fiduciasuplikantovať, filosodomitovať a spomeňme si na inú známu časť Evanjelia podľa Matúša (Mt 3,1–12): 1 V tých dňoch vystúpil Ján Krstiteľ a hlásal v Judejskej púšti: 2 „Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.“ 3 To ňom povedal prorok Izaiáš: „Hlas volajúceho na púšti: – Pripravte cestu Pánovi, vyrovnajte mu chodníky!“ 4 Ján nosil odev z ľavej srsti a okolo bedier

kožený opasok. Potravou mu boli kobyľky a lesný med. 5 Vtedy prichádzal k nemu Jeruzalem a celá Judea i celé okolie Jordánu. 6 Vyznávali svoje hriechy a dávali sa mu krstiť v rieke Jordán. 7 Keď videl, že aj mnohí farizeji a saduceji prichádzajú k nemu na krst, povedal im: „Hadie plemeno, kto vám ukázal, ako uniknúť budúcemu hnevu? 8 Prinášajte teda ovocie hodné pokánia! 9 Nenazdávajte sa, že si môžete povedať: – Naším otcom je Abrahám! – lebo vravím vám: Boh môže Abrahámovi vzbudiť deti aj z týchto kameňov. 10 Sekera je už priložená na korene stromov. A každý strom, ktorý neprináša dobré ovocie, vytnú a hodia do ohňa. 11 Ja vás krstím vodou na pokánie, ale ten, čo príde po mne, je mocnejší, ako som ja. Ja nie som hoden nosiť mu obuv: On vás bude krstiť Duchom Svätým a ohňom. 12 V ruke má vejačku, vyčistí si humno, pšenicu si zhromaždí do sýpky, ale plevy spáli v neuhasiteľnom ohni.“

Vrátim sa však k téme predstavovania katolíckeho vojaka a dôstojníka, ktorý by teda nepochádzal zo 16. alebo 17. storočia a predstavím vám hlboko veriaceho muža, ktorý žil verne svoju katolícku vieru a ktorého zavraždili mexickí slobodomurári na príkaz svojich amerických pánov. Tí sa totiž obávali možnosti, žeby sa Mexiko stalo katolíckym štátom, čo by značne obmedzilo ich primitívnu nenásytnosť a možnosť presadzovať vlastné voluntaristické predstavy (determinované Monreovou doktrínou) na severoamerickom kontinente.

Týmto mužom je Maximilián I. Mexický z rodu Habsburgovcov, mexický cisár. Seriál o ňom by som tiež rád spracoval v niekoľkých častiach. Následne by som rád písal aj o ďalších katolíkoch mimo obdobia 16. a 17. storočia, dúfam však, že sa čitatelia nebudú veľmi hnevať, ak sa mi to podarí len do istej miery, určite mi totiž uznajú, že srdcu nemožno rozkázať a mňa to jednoducho k tomu 16. a 17. storočiu vždy ťahalo.

Pevne preto verím, že čitatelia prijmú s pochopením, ak sa budem k 16. a 17. storočiu a mojím obľúbeným Španielom, Talianom a Portugalcom častejšie vracáť a bolo to moje katolícke tradicionalistické srdce, ktoré ma prinútilo opätovne priložiť nasledujúce video z môjho obľúbeného filmu *Kapitán Alatriste*, film sa odohráva, ako inak, v 17. storočí, bitka pri Rocroi 1643. ❌❌

Pieseň Tercios, 17. storočie

zdroj: youtube.com

Maximilián I. Mexický (španielsky Maximiliano I de México, narodený ako Ferdinand Maximilian Joseph von Habsburg-Lothringen (* 6. júla 1832 Viedeň – † 19. júna 1867 Santiago de Querétaro, Mexiko) bol členom rakúskej cisárskej habsbursko-lotrinskej dynastie. Vďaka podpore francúzskeho cisára Napoleona III. a skupiny mexických rojalistov ho v Mexiku dňa 10. apríla 1865 vyhlásili za mexického cisára.

Toto vydráždilo do nepríčetnosti americký Sever, ktorý bojoval v občianskej vojne s Juhom (1861 – 1865), pretože americkí slobodomurári, ovládajúci USA, v nijakom prípade nechceli za susedov mexických katolíkov, ktorí by dokázali s habsburskou a francúzskou pomocou obmedziť rozširovanie amerického vplyvu na severoamerickom kontinente. Americkí slobodomurári preto podporovali mexických republikánskych slobodomurárov na čele so zosadeným primitívom – prezidentom Benitom Juarezom, ktorý získal všemožnú podporu USA s cieľom zbaviť sa Maximiliána I. S touto pomocou nakoniec Benito Juarez po zničení oddielu francúzskej cudzineckej légie a rakúskych dobrovoľníkov Maximiliána I. Mexického zvrhol a v roku 1867 ho v meste Querétaro zajal a na americký príkaz ho nechal popraviť.

Maximilián I. sa narodil vo viedenskom zámku Schönbrunn ako druhý syn arcivojvodu Františka Karola Habsburského, časť rakúskych historikov je však presvedčená, že jeho pravým otcom bol syn Napoleona I.

Bonaparteho, Napoleon II. Matkou bola bavorská princezná Žofia Frederika.

Čo sa týka Napoleona II., tak naozaj len základné informácie. Napoleon François Joseph Charles Bonaparte, vojvoda z Reichstadtu prezývaný Orlík (* 20. marec 1811, Paríž, Francúzsko – † 22. júl 1832, Viedeň, Rakúsko) bol synom francúzskeho cisára Napoleona Bonaparteho a rakúskej arcivojvodkyne Márie Lujzy Habsbursko-lotrinskej. Bol legitímnym potomkom cisára Napoleona, rímskym kráľom. Na konci napoleónskych vojen bol Napoleon ochotný po viacerých porážkach vzdať sa trónu v prospech svojho syna, na naliehanie ruského cára Alexandra I., ktorého vojská v Rusku zlomili vojenskú moc Francúzov, však spojenci takúto možnosť Napoleonovi zamietli.

Po páde Napoleona v roku 1814 a po 100-dňovom cisárstve (Napoleonovi sa podarilo utiecť z ostrova Elba a opäť získať moc vo Francúzsku, porážka vo Waterloo v roku 1815 znamenala Napoleonov definitívny koniec.) Angličania ho uväznili na Svätej Helene, kde ho následne podľa viacerých indícií otrávil arzénom – zachované Napoleonove vlasy obsahujú obrovské množstvo arzénu. Napoleon umrel v roku 1821.

Ešte v roku 1814 však Napoleon II. Orlík opustil Francúzsko a jeho matka Mária Lujza, rakúska princezná sa so synom vrátila do Viedne k otcovi Františkovi I. Vo Viedni sa snažili z „Orlíka“ (prezývka mladého Napoleona II.) urobiť ozajstného Rakúšana, no ten bol hrdý na svoj francúzsky pôvod, ako aj na to, že jeho otcom bol Napoleon Bonaparte.

Vo Viedni nebol medzi Rakúšanmi veľmi obľúbený, blízko k nemu mala mladá bavorská princezná Žofia Bavorská, matka neskoršieho cisára Františka I.

Moritz Michael Daffinger, Podobizeň „Orlíka“, syna Napoleona I. Bonaparteho

zdroj: wikimedia commons, Österreichische Galerie Belvedere

Ak by bol otcom Maximiliána I. Habsburského „Orlík“ znamenalo by to, že je nevlastným bratom budúceho cisára Františka I. Habsburského. Osobne však teóriu o nemanželskom pôvode Maximiliána I. Mexického, podľa ktorej otcom bol „Orlík“ považujem za málo pravdepodobnú. „Orlíkov“ jediný skutočný mužský priateľ bol jeho pobočník, rakúsky poručík Prokesch von Osten, tiež zaujímavá figúra, ktorej by som tiež rád venoval bližšiu pozornosť. „Orlík“ umrel vo Viedni v roku 1832 vo veku 17 rokov na tuberkulózu.

Bez ohľadu na to, kto bol skutočným otcom Maximiliána I. Mexického, vyrastal Maximilián v cisárskej rodine spoločne so svojimi súrodencami – cisárom Františkom Jozefom I., Karolom Ľudovítom, arcivojvodkyňou Annou Karolínou Pia a arcivojvodom Ľudovítom Viktorom. Jeho titul od narodenia znel: Jeho cisárska a kráľovská výsosť Ferdinand Maximilián Jozef, cisársky princ a arcivojvoda rakúsky, princ uhorský a český.

Maximilián I. Mexický už od detstva udivoval svojou inteligenciou, umeleckým nadaním a vážnym záujmom o vedu. Bol vynikajúcim botanikom, vstúpil do habsburského námorníctva, ktoré zmodernizoval admirál a barón Wilhelm von Tegetthoff. Pomerne rýchlo stúpil na rebríčku vojenských hodností a od poručíka sa v priebehu niekoľkých rokov stal až vysokým dôstojníkom rakúskej admirality.

Podľa rakúskych historikov inklinoval skôr k liberalizmu. Zastával dôležité funkcie aj v Lombardsku a najmä Benátsku, ktoré do roku 1859 boli súčasťou Rakúska. Práve v Benátkach a na území dnešného Slovinska sa nachádzalo centrum rakúskeho vojenského námorníctva. Veľmi rád chodieval do Čiech na zámok Zákupy a do Českolipska.

Zámok Zákupy v blízkosti mesta Česká Lípa

zdroj: wikimedia commons

V roku 1857, dva roky pred pádom rakúskeho vplyvu v severnom Taliansku, sa oženil v Belgicku s Charlottou, dcérou belgického kráľa Leopolda. Mladí manželia žili striedavo v lombardskom Miláne a v Benátkach. Vzťahy s bratom Františkom Jozefom I., ktorý sa stal rakúskym cisárom v roku 1848 však neboli práve najlepšie, František vytýkal Maximiliánovi jeho aktivity v Taliansku, ktoré oslabovali rakúsky vplyv. Vďaka Savojsku, podporovanému Francúzskom nakoniec v roku 1859 Rakúšanania stratili svoj vplyv v severnom Taliansku, ktoré sa zjednotilo pod savojským panovníkom Viktorom Emanuelom. Do roku 1861 Taliani pod vedením Garibaldiho obsadili aj Neapolsko, dovtedy patriace Španielsku, pod taliansku kontrolu sa v tom čase zatiaľ nedostal len Pápežský štát – ten obsadili Taliani až po páde Napoleona III. v roku 1871 (porážka v prusko-francúzskej vojne, vznik Nemeckého cisárstva vďaka Bismarckovi...).

Pod odvolaní Maximiliána I. Mexického z vedúcich funkcií svojím bratom a cisárom Františkom Jozefom I. v severnom Taliansku, odišiel zatrpknutý Maximilián z územia Benátska do Slovinska, kde si nechal postaviť zámok Miramare a tu ostal žiť spolu so svojou ženou. Politicky sa prestal angažovať, naopak, venoval sa botanickej vede a podnikol tiež niekoľko botanických výprav najmä do Latinskej Ameriky. Najznámejšou sa stala jeho botanická výprava do Brazílie.

Tu by sme naše dnešné úvodné rozprávanie o Maximiliánovi I. Habsburskom prerušili, pokračovanie bude na budúci týždeň.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/maximilian-i-mexicky-a-jeho-hrdinska-smrt-v-mexiku/>